

İÇİNDEKİLER



SÖZÜN BAŞI

11

GİRİŞ

15

ÇOCUK EĞİTİMİNİ EŞ SEÇİMİYLE BAŞLATAN PEYGAMBER: HZ. ÂDEM

19

EĞİTİME AİLESİNDEN BAŞLAYAN PEYGAMBER: HZ. İDRİS

26

ÇOCUĞUNA DUA ETTİĞİ İÇİN UYARILAN PEYGAMBER: HZ. NUH

32

RABBİYLE ARASINA ARACI KOYMAYAN PEYGAMBER: HZ. İBRAHİM

40

İKİZ OĞULLARININ FITRATINI KEŞFE ÇIKAN PEYGAMBER: HZ. İSHAK

46

CİNSİYET EĞİTİMİNİ TARİHE ŞERH DÜŞEN PEYGAMBER: HZ. LUT

51

ÇOCUKLARININ HATASINI SABRILYLA ÖRTEN PEYGAMBER: HZ. YAKUP

58

MÜKEMMELLİĞİ ALLAH'A MAHSUS KILAN PEYGAMBER: HZ. YUSUF

66

SABRIN SINIRINI SINIRSIZ KILAN PEYGAMBER: HZ. EYÜP

70

RIZA MAKAMINA ÇIKMANIN YOLUNU GÖSTEREN PEYGAMBER: HZ. ZÜLKİFL

75

ETKİLİ KONUŞMAYI RABBİNDEN ÖĞRENEN PEYGAMBER: HZ. MUSA

81

OĞLUNUN HÜKMÜYLE HÜKMEDEN PEYGAMBER: HZ. DAVUT

86

KARINCAYI DUYUP ORDUSUNU DURDURAN PEYGAMBER: HZ. SÜLEYMAN

94

OĞLUNA ÖĞÜDÜ KUR'AN-I KERİM'E KISSA OLAN VELİ: HZ. LOKMAN

101

TUTTUĞU ORUÇLA ALLAH'IN KELAMINA SÖZ OLAN ANNE: HZ. MERYEM

108

BEŞİĞİNDEN İNSANLIĞA HAYKIRAN PEYGAMBER: HZ. İSA

115

FITRATA SAYGIDA ZİRVE OLAN PEYGAMBER: HZ. ZEKERİYA

121

HER HÂLİYLE TERBİYE EDEN PEYGAMBER: HZ. MUHAMMED (S.A.V.)

126

40 ADIMDA PEYGAMBERLERİN ÇOCUK EĞİTİMİ METOTLARI

148

SON SÖZ YERİNE...

151

**BU KİTAPTA GEÇEN BAZI KELİMELERİN
ANLAMLARINI MERAK EDİYORSAN...**

152

KAYNAKLARI MERAK EDİYORSAN...

155

*“Andolsun, peygamber kıssalarında
temiz akıl sahipleri için ibretler vardır.”*
(Yusuf Suresi, 111)

SÖZÜN BAŞI



Bundan on yıl önce biri, bana hayatının en büyük derslerini sana evlatların öğretecek deseydi sanıyorum ki inanmazdım. Çünkü o zamanlar benim onlara öğretmem gerekenleri düşünüp duruyordum. Gidecekleri okulları, seçecekleri meslekleri, hatta arkadaş tercihlerinin ne olması gerektiğini bile düşünüp planlayan bir anne olmalıydım. Öyle ya, iyi annelik bu demektir! Çocuğu adına kararlar veren, planlayan, çocuğunu eğip büküp düzelten... Aynıyla muamele eden bir annenin kızı olarak açıkçası alternatifini biliyor da değildim.

Oysa büyük oğlum, daha dünyaya gelirken onun sahibi olmadığımı gösterdi bana. “Sınırını bil ve müdahale etme” dedi içinden geçtiği zor doğum yolculuğuyla... Hayatının ilk dakikalarını yaşıyan minik bebek bana ilk dersimi de vermiş oldu: *Sahip değilsin şahitsin...*

Öğrenmelerim oğlumun büyümesiyle artarak devam etti. Sevmeyi, saymayı, sabırlı olmayı, susmayı, tevazuyu, özveriyi, hoşgörüyü öğrendim sağa sola yalpalayarak... Nefsime kulak kesildiğim her an, nefes nefese tövbe secdelerine kapandım. Düşse kalka yürüdüğüm annelik yolunda, annesinin sinesine sığınan küçük çocuk gibi her düştüğümde ben de evladımın cennet kokusuna sığındım.

Sonra Allah “Senden ümidimi kesmedim” dercesine bir kez daha annelik rütbesi ilıstirdi yüreğime... Öğrenmeler, dersler, fark etmeler artarak devam etti hayatımda.

Evlatlarımı, okumayı öğrendikçe kendime dair fark ettiklerim de artmaya başladı.

“O, bunu yaptığında ben böyle hissettim”le başlayan cümlelerim, kendimi tanımanın yollarını açtı bana. Duygularımı, kırmızı çizgilerimi, zaafılarımı yeniden okumaya başladım. Çocuğumun yaptıklarını değil, kendi hissettiklerimi görmeye çalıştım.

Okudukça, yazana ünsiyetim arttı.

Okudukça, merak edip daha da okuma isteği kuşandım.

“*Kendini bilen, Rabbini bilir*” hadisi sırrınca, kendimle tanışmak Rabbimle tanışmama neden oldu. Kur’an’ın satırlarında anneliğimi, eşliğimi ve kulluğumu aradım.

Bu arayışların ilk ürünü, benim için *Fıtrat Pedagojisi* oldu. Kur’an’ın benim anneliğime fısıldadıklarını, usulca sizlere fısıldamak istedim. “*Yaratan yarattığını bilmez mi?*”² ayeti sırrınca çocuklarımızı pedagoglardan değil, Rabbimizden öğrenelim duasıyla yola çıkıp satırları birbirine ekledim.

Ayet denizinde yüzüyor olmak, sonrasında yolumu kıssalara çıkardı. Kur’an’da anlatılan kıssalar, peygamber öyküleri ve cümleleri bana ne öğretiyor sorusunun cevabını aramaya başladım.

Fıtrat programını bozmadan, incitmeden, zedelemeyen ebeveynlik yapan kutlu nebilerin sırlarını görmeye çalıştım.

Öyle ki bu sır bizlere ‘orta yola’ açılan kapıları fısıldıyordu. Bizleri ‘*her şey çocuğun hatasıdır*’ ifratından ve ‘*her şey anne-babanın sorumluluğudur*’ tefritinden koruyup, ‘denge’ hâlinin huzuruna taşıyordu. Tabii bu yolları keşfetmek, imtihanın biz anne-babalara bakan kısmıydı.

İşte elinizde tuttuğunuz bu kitap, Kur’an’da adı geçen peygamberlerin, sadece bir din öğreticisi olarak değil, birer ebeveyn olarak da bizlere söyleyeceği çok şey olduğunun kanıtı olarak kaleme alındı.

1 Aclûnî, *Keşfu'l-Hafâ*, c. 2, s. 262.

2 Mülk Suresi, 14.

Yaşayan Kur'an olarak bizlere model sunulan nebevi hayatların ebeveynlerin hissesine düşen metot ve uygulamaları, evlatlarımızla aramızda sevgi köprüleri kursun duasıyla araştırıldı.

Nasıl ki her kavram öğrenildiğinde *bilgi*, yaşandığında *gerçek* hâlini alıyorsa ayet ve hadis düsturları –*umuyorum ki*– bilgiden gerçeğe dönüşen bir yolla hayatımızın içerisinde olsunlar.

Zira bu kitabı bitirdiğinizde bildikleriniz değil, yaptıklarınız sizleri çocuklarınızın gözünde değerli kılan şey olacak.

Niyetimiz, akıbetimiz olsun duasıyla...

Selam ve muhabbetlerimle...

Hatice Kübra Tongar

Ağustos 2015

GİRİŞ



Din kavramı, pek çoğumuz için ibadetleri ve Yaratıcı'ya tapınma düsturlarını düzenleyen bir sistem olarak görülür.

Nasıl namaz kılacağımız, malımızın ne kadarını zekât vereceğimiz, Ramazan orucuna nasıl niyet edeceğimiz gibi ilmihâlî soruların cevabı için ayet ve sünnet yolu takip edilirken; nasıl bir anne-baba, eş veya evlat olacağımız, içtimai hayatta hangi hassasiyetleri kuşanacağımız gibi başlıklarda çoğunlukla bilime dayanışma yolu tercih edilir. Anne-babalığın sınırları pedagoğlardan, kadın-erkek ilişkileri psikoloğlardan sorulur. Kal diliyle olmasa da, hâl diliyle âdetla *“Allah’ım nasıl namaz kılacağımı sen tayin et ama nasıl bir anne olacağımı sen belirleme!”* denilir. Bu yüzdendir ki beş vakit namaz kılıp on vakit yalan söyleyebilen; Kur’an’a uygun yaşadığını söyleyip eşine, çocuğuna şiddet gösterebilen insanlar ortaya çıkar.

Oysa din hayatın kendisidir. Psikoloji, pedagoji, tıp, fizik, felsefe gibi onlarca bilim dalının hem kaynağı hem de varacakları yegâne menzildir. Bu yüzden ebeveynlerin temel düsturu, çocuğunu *kitabına uydurmak* değil; bilakis kendi anne-babalığını *hayat kitabı* olan Kur’an’a uydurmak olmalıdır.

Bu bağlamda Kur’an’ın öyküleme metodu, her ebeveynin kendinden bir şeyler bulabileceği; modelleme yoluyla anne-babalık becerilerini geliştirebileceği önemli bir kaynaktır.

Zira Kur'an'ın asırlara yol gösteren ilahi satırlarında hiçbir boş söz olmadığı gibi seçilen her bir kelimenin insana şifa olan bir hikmet boyutu olduğu, Yüce Mevla'nın insana vahyettiği temel düsturlardan bir tanesidir.³

Lakin Kur'an kıssalarına '*geçmişin hikâyeleri*' olarak bakmak, kıssalardaki zahire odaklanıp hikmet boyutlarını görmezden gelmek insanı bu ilahi dokunuştan mahrum bırakmaktadır. Oysa her bir kıssada anlatılan temel mesajın yanında, gerek peygamber duruşları gerek insanların algıları adına çıkarılacak pek çok dersler bulunmaktadır.

İşte bu kitap, Yüce Allah'ın (c.c.) bizler için peygamberlerinin hayatından alıntılanmış sahnelerin, anne-babalara bakan boyutunu nazara vermek için kaleme alınmıştır. Birer baba modeli olarak peygamberler bizlere hangi mirasları bıraktılar, hayat sahnesinde nasıl ebeveynler oldular sorularının cevabını ayetler ışığında incelemeye çalışılmıştır.

Umulur ki kutlu nebilerin asırlara kılavuz olduğu hayat düsturları, sadece ibadetlerimize değil anne-babalık rolümüze de ışıltıyan anılar iliştsin.

Umulur ki Kur'an'ın anne-babalığa açılan kapısı, sizlerin ebeveynlik seyrini de hayırlı ve bereketli eylesin...

3 bkz. İsra Suresi, 82.

*Özümdeki hakikat sırrına
anahtar olan göz nurlarım
Enes'e, Eymen'e ve Meva'ya...*

ÇOCUK EĞİTİMİNİ EŞ SEÇİMİYLE BAŞLATAN PEYGAMBER: HZ. ÂDEM



Çocuğuna hakkıyla rehberlik yapmak isteyen her anne-babanın aklında aynı soru döner durur: “Çocuk eğitimi ne zaman ve nasıl başlar?”

Bu sorunun cevabı, modern biliminin günümüze gelene kadar geçtiği merhaleleri de bizlere resmeder niteliktedir. Zira baktığımızda bilimsel doğrular, yıllar içinde değişikliğe uğramış, ulaşılan her yeni bilgi bir önceki gerçekliğin üzerine kırmızı çarpılar atmıştır.

Örneğin geçmişte pedagoglar, eğitimin çocuğun doğumuyla başladığını, anne karnındaki dönemin ‘bilinçsiz bir süreç’ olduğunu savunuyorlardı. Ancak son otuz yılın araştırmaları bu görüşü değiştirdi. Günümüzde nöropsikoloji, fetal dönemde (özellikle gebeliğin yirmi dördüncü haftasından itibaren) bebeğin sesleri ayırt etmeye başladığını ortaya koyuyor. Yine anne stres hormonlarının, (kortizol) plasenta aracılığıyla bebeğe geçtiği ve bu hormonların ileriki yaşamda çocuğun kaygı eşliğini etkilediği biliniyor.

Bilimsel bulguların bu gel-gitli hâli, biz ebeveynlerin kaygı seviyesini de olumsuz manada arttırmaya yetiyor ne yazık ki. Nitekim bugün muhakkak yapılması tavsiye edilen pedagojik bir davranışın, çok değil belki beş yıl sonra hükmünün kalkabilme ihtimali olduğu geçmişten bugüne deneyimlenen realitelerden birisidir. Hâl böyle olunca pek çok ebeveyn hangi uzmanın, hangi

cümlesine güvenebileceğini bilememekte, bu bilinmezlik içinde kaygı dolu kalbine endişe tohumları serpiştirmektedir.

Oysa Yüce Mevla'nın, insanı bilinmezlikten kurtaran ve gaibi insanoğlunun önünde aşikâr bir yol kılan hükümleri, Kur'an-ı Zîşan'ın sayfalarından deniz feneri misali çağlara ışık tutar. Sadece Asr-ı Saadet'ten günümüze resmedilen tablolar ve kıssalarla değil; insanlık tarihinin en başından itibaren insanın merhaleleri, durması gereken noktaları ve davranış kalıplarıyla bizlere değişmez doğrular sunar. Hem de bu bilgiler, öylesine değişmez gerçeklerden oluşur ki dünyanın son gününe kadar hükmünü kaybetmeyeceği ve insanlık için tartışılmaz bir kılavuz olacağı, bizatihi Yaratıcı'nın vaadi ve teminidir.

Bu bağlamda “Çocuk eğitimi ne zaman ve nasıl başlar?” sorusunun cevabını bulmak için, insanlık tarihinin ilk baba figürü olan Hz. Âdem'in hayatına doğru bir yolculuğa çıkmak gerekir. Zira Âdem (a.s.) kıssası bizlere çocuk eğitiminin ne noktada ve nasıl başladığını Kur'an-ı Kerim aracılığıyla ileten bir rehber hükmündedir.

Hz. Âdem, ilk peygamber olduğu gibi aynı zamanda yaratılmış ilk insandır. Bu yüzden Yüce Mevla O'na *topraktan gelen* anlamı taşıyan *Âdem* ismini vermiştir. Kaynaklar Hz. Âdem'in –*aynı Yusuf (a.s.) gibi*– uzun boylu ve güzel görünüşlü olduğunu nakleder. Nitekim Âdem Aleyhisselam, Allah'ın başka yaratılış perdesi olmadan yoktan var ettiği tek insandır ve Allah'ın kendine üflediği ruhu perdesiz bir şekilde yansıtmaktadır.

Lakin Hz. Âdem'in kalbi huzursuzdur. Kendini ‘*tamam*’ edecek, sinesinde huzur bulacağı bir eşe muhtaçtır. Bu ihtiyaç, Kur'an-ı Kerim'de “*Sizi bir tek bir candan yaratan, onunla sükûnet bulsun diye ondan da eşini yaratan Allah'tır*”⁴ ayetiyle anlatılmıştır.

4 Araf Suresi, 189.

Zira insan *muhabbetullah* kapısını tıklatabilmek için bir eşe ihtiyaç duyar. Allah'ın kalplere nakşettiği muhabbetin nüvesini, eşinin kalbinde arar.

Bu yüzdendir ki, Yüce Kudret (c.c.), erkeğin *kaburga kemiğinden* kadını yaratmıştır. Koruyup kollasın diye kolunun altından, sevsin muhabbet duysun diye yüreğinin ortasından bir parçayla *Havva'yı*, Âdem'e örtü kılmıştır.

İşte çocuk eğitiminin başladığı nokta da tam burasıdır. Nitekim çocuk eğitimi *eş seçimiyle* başlamaktadır. Bu seçim, çocuğun hayatında pek çok yönüyle elzem olacaktır.

Öncelikle seçilen eşin iyi bir eş olup olmadığı kadar, ileride iyi bir anne-baba olup olamayacağı da büyük önem taşır. Çünkü her iyi eş, aynı zamanda iyi ebeveyn olmayabilir.

Psikolojik araştırmalar, eş seçiminin kişilik benzerliği ve bağlanma stilleri üzerinden çocukların duygusal gelişimini etkilediğini göstermektedir. Bu bağlamda iyi eş olmanın kişinin nezdinde altını dolduran özellikler, iyi bir anne ya da baba olabilmek için yeterli olamayabilmektedir. Modern genetik araştırmalar da bu noktayı destekler.

Davranışsal eğilimler ve mizaç özellikleri kısmen genetik aktarım yoluyla belirlenir. Örneğin Moffitt'in çalışmalarında, anti-sosyal eğilimlerin belirli genetik varyantlarla ilişkili olduğu, ancak bu genlerin çevresel koşullarla (sevgi, disiplin, dinî değerler) şekillendiği görülmüştür. Yani genler kader değildir, ebeveyn tutumu genetik eğilimlerin yönünü belirler.

Lakin bir erkeğin eş seçiminde kriteri güzellik, hamaratlık gibi vasıflar olabilmekte; bu özelliklerin çocuğa tesir eden olumlu bir yönü olsa dahi, kişiyi iyi bir anne yapmaya yeterli olmamaktadır. Ya da bir kadın, eşinin maddi durumu ve statüsü için evlilik yoluna girdiğinde bu maddi şartlar çocuğunun geleceğinde de etkili olabilecek, lakin eş adayını iyi bir baba kılmaya yeterli alt yapıyı

temin edemeyecektir. Bu yüzden her bir eş seçimi, gelecekte var edilecek evlatlar için anne-baba seçimi yapıldığının bilincinde şekillenmelidir.

Aynı şekilde çocuğun içinde doğduğu ailenin huzuru ve uymu da çocuk eğitiminin sağlıklı yürümesi adına olmazsa olmazlardandır. Bu gereklilik Âdem kıssasında açıkça resmedilmiş, Hz. Âdem'in eşiyle yaptığı gezilerin sevgi ve muhabbetlerini arttırdığına dikkat çekilmiştir.

Eş seçiminde zahirî şartlar kadar dikkat edilmesi gereken bir nokta da bâtını şartlardır. Yani soy ve nesep temizliğidir. Bu öylesi önemli bir şarttır ki, anne ve baba çocuğun tüm genetik yatkınlığına yatak olmakta, ebeveynin genetik kodları ne ise çocuk da o doğrultuda yaratılmaktadır. Bu gerçek günümüzde kötülüğün genetik kader olup olmadığı sorusunu bile gündeme getirmiştir.

Modern biyoloji, bazı saldırganlık ve dürtüsellik özelliklerinin genetik aktarımda var olabileceğini göstermektedir. Ancak İslami perspektif, iman ve iradenin bu eğilimleri dönüştürebileceğini vurgular. Aynı öfke duygusu, Ebu Cehil'i şirk üzere bırakmış, Hz. Ömer'i ise '*Adaletin Sembolü*' hâline getirmiştir. Bu da bize gösterir ki, genetik yatkınlıklar imtihanın bir parçasıdır ama kader değildir. Burada önemli olan ebeveynlerin çocuğuna etki edecek, onun imtihanını arttıracak menfi hâllerin taşıyıcısı olmaması hassasiyetidir. Psikolojik olduğu kadar, genetik olarak da temiz bir sulbün sahibi olma gayreti göstermektir. Zira aynı etkinin Kur'an'ı tarihine baktığımızda da peygamberlerin tertemiz soylarına karşın, Kabil'in soyundan devam eden neslin bozgunculuğunun nazara verildiği görülmektedir.

Habil ile Kabil kıssası pek çok kişi tarafından malumdur.

Kıssaya göre insanlığın devamı için Hz. Âdem'in çocukları evlenecek ve insanlık bu şekilde çoğalacaktır. Lakin burada önemli bir sınır vardır: Her çocuk kendi batınından olanla değil, bir sonraki batından olan kardeşiyle evlenecektir.

Oysa Kabil bu fikre karşıdır. Zira aynı batından olan kardeşi Aklima ile evlenmek istemektedir. Oysa Aklima, Habil'in evlenmesi uygun olan eş adaydır. Bunun üzerine Hz. Âdem ve Hz. Havva, Kabil'i ikna için türlü yollar denerler. Ama bir türlü oğullarını Aklima'dan vazgeçiremezler. Bu durumda Hz. Âdem kararı Mevla'ya bırakmayı teklif eder. Nitekim Rabbin buyruğu üzerine söz olma-yacak, O (c.c.) neyi emrettiyse kullara düşen boyun eğmek olacaktır. Bunun için de kesin bir yol vardır:

Habil ile Kabil, Rablerine birer kurban adayacak, kurbanlarını dağa bırakacak, hangisinin kurbanı gökten inen bir ateşle alınırsa o kişi, Aklima ile evlenmeye hak kazanacaktır.

Babalarının önerisini kabul eden kardeşler kurbanlarını belirlemek için ayrılırlar.

Habil, çobanlık yapmaktadır. Bu nedenle kurbanını, sürüsünden seçmeye karar verir. Sürüsünün en besili, en güzel koyununu alarak dağa gider.

Kabil ise çiftçidir. O da, kardeşi Habil gibi kurbanını kendinden vermeyi uygun bulur. Lakin Habil'den farklı olarak ekininin en güzelini değil, bilakis işine yaramayan kısımlarını hazırlamıştır. Her iki kardeş kurbanlarını belirlenen dağa bırakıp yurtlarına dönerler. Ertesi sabah babalarıyla birlikte dağa gidecek, Rabbin buyruğunu hep birlikte göreceklidir.

Gün, yeni bir seheri muştularken Habil ile Kabil, babaları Hz. Âdem ile birlikte dağa doğru yol alırlar. Habil, derin bir tevekkülle Allah'ın kararını beklerken Kabil'in içinde, kendisinin seçileceğine olan inancı tam ve kesindir. Lakin geldiklerinde karşılaştıkları manzara, Kabil'i katil kılan sürecin fitilini ateşlemiş olacaktır. Çünkü Habil'in koyunu Rabbinin katına alınmışken, Kabil'in buğdayları bıraktığı yerde durmaktadır.

Bu manzaranın üzerine Hz. Âdem, Habil'e Aklima ile evleneceğini söyler. Ama Kabil'in içindeki öfke ve intikam ateşi onu kardeşine karşı bilemeye başlamıştır bile...

Kabil, kararını verir:

“...Andolsun seni mutlaka öldüreceğim...”⁵

Bu tehdit karşısında tevekkülünü bozmayan Habil cevap verir:

“Andolsun ki sen beni öldürmek için bana el uzatsan bile, ben seni öldürmek için sana elimi kaldıracak değilim! Zira ben âlemlerin Rabbi olan Allah’tan korkarım. Ben diliyorum ki sen hem benim günahımı hem kendi günahını yüklenesi, cehennemliklerden olasın! Zalimlerin cezası işte budur.”⁶

Kardeşinin bu cümlelerinin bile kalbine dokunamadığı Kabil, kurduğu planı uygular ve Habil’i, uyuduğu sırada bir taşla şehit eder. Böylelikle Kabil, dünya üzerinde ilk işlenen cinayetin faili, ilk bozguncu ve kıyamete kadar işlenen her vahşetin üstlenicisi olarak tarihe adını yazdırır.

Olayı duyan acılı babanın oğluna emri ise açıktır.

“Git artık! Sen hiçbir zaman korkutulmaktan uzak kalmayacak, gördüğün hiçbir kimseden de güvenlikte ve selamette olmayacaksın.”⁷

Kabil’in, kardeşi Habil’i kıskanması ve öldürmesi⁸ kıssanın en dramatik yönüdür. Modern psikoloji, kardeş rekabetinin (sibling rivalry) biyolojik ve sosyal kökenleri olduğunu göstermektedir. Dunedin Boylamsal Araştırması, kardeşler arasındaki rekabetin ebeveynin adalet algısıyla doğrudan ilişkili olduğunu ortaya koymuştur. Bu, Hz. Âdem’in kıssasında da görülür: Kabil, adaletle yapılan ilahi seçim karşısında öfkesini kontrol edememiştir. Kıssanın bundan sonrası ise kötülüğün genlerle nesilden nesle geçtiğinin apaçık bir örneği hükmündedir.

Zira Kabil her şeye rağmen aynı batın kardeşi Aklima ile evlenecek ve soyundan gelen nesiller dünyaya kötülüğü, bozgunculuğu ve vahşeti yayan hastalıklı birer virüse dönüşecektir.

5 Maide Suresi, 27.

6 Maide Suresi, 28-29.

7 bkz. https://www.siyerdersi.com/kabil/?utm_source

8 bkz. Maide Suresi, 27-29.

Bu nedenledir ki, Hz. Âdem de dahil olmak üzere nesiller boyu devam eden her peygamber kendi ümmetine Kabiloğulları ile evlenmeyi yasaklamış, bu yasağa uymayanların evlatlarıyla imtihan olduğu gerçeği ise birer vesika olarak tarih sayfalarına miras kalmıştır.

Nitekim anne-babalık eş seçimiyle başlamaktadır. Eş seçiminin en önemli kısmı ise Efendimizin (s.a.v.) tavsiye ettiği gibi dört özellik üzerinde hayat bulacaktır:⁹

- *Güzellik*
- *Mal-mülk çokluğu*
- *Soy temizliği*
- *Güzel ahlak*

Bu maddelerden hangilerinin bizden vücut bulacak nesillere kutlu bir miras olarak armağan kalacağı ise oldukça açıktır...

PEDAGOJİK PERSPEKTİFTEN HZ. ÂDEM KISSASININ BİZLERE FISILDADIKLARI

- ♦ Çocuk eğitimi doğumla değil, eş seçimiyle başlar.
- ♦ Genetik miras, ebeveyn seçiminin çocuk üzerindeki etkisini artırır. Ancak bu miras, terbiye ve iman ile olumluya yönlendirilebilir.
- ♦ Anne-baba uyumunun (marital harmony) çocukların duygusal sağlığı üzerindeki etkisi hem modern bilim hem de Hz. Âdem kıssası tarafından vurgulanır.
- ♦ Eğitim fıtrata uygun bir eş seçiminden, ardından adaletli ve merhametli bir ebeveynlikten geçer.

9 bkz. Buhârî, “Nikâh”, 15.